

zjištění, které se kryje s udáním stěžující si firmy, poskytlo však úřadu dostatečný podklad pro posouzení sporné otázky. Jedná se o stejnou skutkovou podstatu, jež byla základem nálezu tohoto nejvyššího správního soudu ze dne 15. června 1920 č. 5417, Boh. č. 457 adm., a v němž vysloveno, že rýsovače sluší zařaditi do kategorie zaměstnanců, jejichž činnost jest v podstatě činností kresličskou, tudíž činností převážně duševní, a odkazují se strany co do bližšího odůvodnění tohoto názoru dle § 44 jedn. řádu na znění onoho nálezu.

Ovšem byl nález tento vydán v době, kdy platila ustanovení dřívějšího zákona ze dne 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907 ve znění cís. nař. ze dne 25. června 1914 č. 138 ř. z., avšak stanovisko právě cit. zákona nelíší se po vytčené stránce od nového zákona ze dne 5. února 1920 č. 89 sb. z. a n., jenž stejně jako dřívější stojí na zásadním stanovisku, že činnost převážně duševní zakládá pojistncu povinnost pensijní.

Dospěl-li žal. úřad, vycházející z tohoto hlediska k úsudku, že Bohumil P. proto, že jako rýsovač takové práce vykonával, podléhá pensijnímu pojištění i dle zákona ze dne 5. února 1920 č. 89 sb. z. a n., pak nemohl nss shledati, že by úsudek ten byl v rozporu se spisy aneb byl založen na neúplném zjištění nebo stížen byl jinakými vadami řízení, ani že by odporoval zákonu.

Pokud žal. úřad vzal za podklad rozhodnutí také okolnost, že Bohumil P. musí si míry při rýsování dle vzoru z plánu propočítati, tu nelze upříti, že okolnost tato nebyla bezpečně zjištěna; avšak vada po této stránce vytýkaná není vadou podstatnou, poněvadž i shora uvedená skutková podstata naříkanému rozhodnutí za základ položená stačí dle toho, co výše bylo řečeno, aby odůvodnila úsudek, že Bohumil P. vykonával práce převážně duševní.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1667.

Administrativní řízení: Res judicata.

(Nález ze dne 17. listopadu 1922 č. 16.920.)

Věc: Antonín H. v P. (adv. Dr. A. Brázda z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze o jmenování a výměru odpočivného.

Důvody: Rozhodnutím zemské školní rady v Praze ze dne 8. ledna 1919 č. — st-1 k vlastní žádosti dán na trvalý odpočinek, o čemž byl zpraven výměrem okresní školní rady ze dne 12. února 1919 č. —; žádosti za reaktivování nebylo rozhodnutím zemské školní rady ze dne 16. dubna 1920 č. — ze zásadních důvodů vyhověno.

Další žádosti st-lově ze dne 21. června 1920 za odročení jeho pensionování a tím i za úpravu jeho pensijních požitků podle zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. nebylo rozhodnutím zemské školní rady ze dne 4. srpna 1920 č. — vyhověno ze zásadních důvodů.

Odvolání z toho podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto jako neodůvodněné, ježto st-1 byl dán pravoplatně výměrem z 8. ledna 1919

k vlastní žádosti na trvalý odpočinek dnem 1. března 1919, po zákonu pak mu nepřísluší nárok na to, aby byl pensionován od určitého data, a dle platných předpisů nelze také odůvodniti dodatečnou změnu praveplatného pensinování, zvláště ježto by odporovalo ustanovení § 9 zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 3 sb. z. a n. z roku 1920. Tvrzení st-lovo, že se jedná o nežádané pensionování, nesrovnává se s pravdou, poněvadž přeložení jeho na trvalý odpočinek se stalo k vlastní jeho žádosti podané dne 25. listopadu 1918.

Vývody rekurentovými, kterými tento brojil proti pravoplatnosti svého pensionování, nař. rozhodnutí se sice výslovně nezaměstnává, avšak zamítajíc odvolání jeho v celku jako neodůvodněné, prohlásilo i tyto vývody jeho za bezdůvodné.

Stížnost uvádí proti tomu v podstatě

1. že st-l žádal za pensionování nikoliv dobrovolně, nýbrž z donucení,
2. že žádal za pensionování od 1. září 1919, byl však pensionován od 1. března 1919,
3. že proti pensionování se nemohl odvolati z důvodů uvedených již v rekursu, totiž v podstatě pro nemoc a z donucení.

Námítky tyto nejsou důvodné.

Není sporu o tom, že st-l byl výměrem zemské školní rady ze dne 8. ledna 1919 č. — pensionován, že o tom byl řádně uvědoměn a že proti tomu nepodal včas opravných prostředků; tím tedy stal se tento výrok, který — pocházejí od úřadu kompetentního, — není zmatečným, neodstranitelným, a nemohl tedy st-l dávno po uplynutí rekursní lhůty důvodně s úspěchem vytýkati tomuto rozhodnutí nezákonnost.

Stížnost se ovšem snaží tvrditi, že ono rozhodnutí nenabylo právní moci, neboť st-l prý rekurs proti němu nepodal z donucení a pro nemoc.

Tvrzení tato však jsou lichá. Neboť již 7. února 1920 žádal st-l za reaktivování, při čemž uvedl, že pensionován byl za mimořádných okolností a proti své vůli a že proti pensionování nepodal námitek jediné **proto**, aby v době převratu neztěžoval práci školských úřadů, podobně podáním ze dne 21. června 1920 žádal toliko za odročení pensionování; mohl-li tedy 7. února 1920 a 21. června 1920 podati uvedené žádosti, jejichž petitem uznává sám sebe za pensionovaného, byl by již tehdy mohl uplatniti později přednesené námítky proti pravoplatnosti výroku o pensionování pro nemoc nebo donucení.

Toho však neučinil.

Bylo-li tedy odvolání jeho zamítnuto s poukazem na právní moc onoho pensijního rozhodnutí ze dne 8. ledna 1919, nelze tomu vytknouti ani nezákonnost ani podstatnou vadnost.

Jelikož pak dále nss jest podle § 2 svého zákona povolán toliko zkoumati, zda nebyla práva strany porušena nezákonným rozhodnutím správního úřadu, nemůže se soud vůbec zaměstnávatí momenty ekvity a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1668.

Pozemková reforma: * Opatření vydané za účinnosti zákona ze dne 12. února 1920 č. 118 sb. z. a n. ministerstvem zemědělství ve